

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Iustitia Et Iure Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetii, 1608

3 Vtrumne maledictio, peccatum fit genere suo mortale, idemque
detractione peius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

rum, sicut benedicuntur calices, quamquam in his non negaturum, quin possit nonnumquam superstitionis non nihil commisere.

n. Argumentorum ergo solutiones, per

eaque dicta sunt, liqueant.

ARTICVLVS IIII.

Vtrum maledictio, peccatum sit generem
suo mortale idemque destra-
ctione peius.

Nim. **P**ostremo queritur de culpa maledicentium grauius, videtur enim non esse generem suo mortalis, tum quod Augusti in homilia de igne Purgatorio, inter leves culpas, & hanc commemorat, tu quod malefacere peius est quam maledicere, & tamen non quicunque malefaciens mortaliter delinquit. Quod autem econtra grauius sit peccatum quam destracione, inde primum apparet, quod maledictio genus quoddam blasphemie, est ut habetur in glossa super illud canonice Iudae. Quid cum Michael Archangelus cum dia bolo disputans altercareretur de Moysi corpore, non est auctor iudicium inferre blasphemiae, blasphemia autem grauius peccatum est detractio. Adde quod maledictio suo imperio caussa est mali qui autem detrahit solum id malum significat quod exsistit, peius autem est caussam esse quam signum. In contrarium autem viriisque paucis est, quod nihil a regno excludit nisi mortale peccatum, a quo tamen maledictio excludit, secundum illud i. ad Corinth. 6. Neque maledictio neque rapaces regnum Dei possidebunt. Quod autem non ad quae detractionis grauarem ex eo constat, quod maledictio licita esse quandoque potest, detractione vero nunquam.

Nim. Ad questionem quatuor conclusionibus respondeatur. Prima, maledictio secundum genus suum peccatum mortale est. Logimur enim in proposito de maledictione illa, qua sit intentione mali, nam que bono sit propositio non adducitur in questionem peccati. Probatur conclusio. Imperare malum alteri infligendum, sicut & illud cuiquam imprecari, aduersum est generem suo charitatis, cuius ingenium est bona dilectis operare, occidit ergo hoc viuum maledicentis animum. Quo sit ye-

tato sit grauius quanto, & personam quod illi optare tenetur, aut malum quod illi optamus, perniciens est ac nocentius. Vnde Leui. Vigilimo. Qui maledixerit pati vel matris, morte moriatur. Secunda conclusio. Potest nihilominus con-

Secunda
conclu-

argum. 2
.1

gere ut maledictio sit veniale peccatum, vel proprie exiliatum maliquid imprecari, vel proprie defectum deliberationis: nempe vel quod ex leui motu, vellus, vel forte ex surreptione verbum ore latitur, verborum enim significatio, atque adeo culpa ex affectu potissimum pensanda est. Ex his id quod articul. 3. diximus; apertius fit, nempe maledictionis peccatum multiplicis esse speciei. Est enim perinde de illo ac de odio censendum, unde si maledictio in genere fiat, nullo in specie explicato mali, vi si quis dicat malidictio a Deo, tunc constituitur generale maledictionis delictum, si vero, ut dicebamus, mortalem fuerit alteri ex animo impletatus, homicidium mente commissum.

Tertia conclusio: Maledictioque simplex exprimit desiderium, genere suo minoris est culpa quam detractio. Probatur ex his quae supra dicta sunt. Primum enim detractor, sicut i & contumelias, malum culpae disperdit obiective aduersus, alterum, qui autem simpliciter maledictio, non optat alteri nisi malum poena, puta mortem, aut varias calamitates, aut forte culparum sub ratione poena, culpa vero grauius malum est ac nocentius quam poena, est ergo ac ratione detractio, ac subinde reliqua verborum peccata maledictione grauiora. Secundo & id confirmatur ex preferendi modo. Detractio enim & con-

Confir-
matio-

tum desiderium per se est enunciatio assertio, quae mali, simplex vero maledictio (nil enim modo de imperio loquimur) non est nisi solum desiderium peior autem est enunciatio, & assertio quam desiderium, nam desiderans non statim desiderio suo causa est mali, sicut qui enunciatur caussa est infamia: sit ergo detractio peior sit simpliciter maledictione. Attamen desiderium internum, mali malitia inficitur sui obiecti. Vnde Chrysostomus super Mattheum Cum dixerit maledicere ei, & dominum everte, & omnia petere fac, nihil ab homicida differt. Quarta conclusio. Maledictio quae per modum imperii sit, cum rationem caussa habeat, potest esse detractione grauior, si modo impetratus

Chrys.
Quarta
conclu-

noci-

nōcumentum inferat, quam sit famē de-
nigratio. Fuit autem tunc leuior, dum le-
uius dānum per ipsam detur. Hęc autē
audienda sunt lēcundum id quod pēse ad
rationē horum vitiōrum attinet, possunt
namque alia considerari accidentia, quib.
pradiēta vītia vel incrementum accipiat,
vel decrementum. Vnus tamen scrupulus
reliqius fit circa tertiam conclusionē, qua
dictum est simplicem maledictionem eo
esse leuioris culpe quam detractionem,
quod non est causa mali. Arguit enim
contra. Maledictiones parentum filios esse
sēpē solēt efficaces, nām hac ratione sunt
eximēscēdē. Deus enim non nunquam
eiusmodi imprecationibus annuit, ac po-
tissimum sacerdotium, vt de Helia legimus
4. Reg. 1. quod ob suām maledictionē
ignis ex cōsilio cadens deuorauit ynum, ac
subinde alterūm quinquaginatum. 2.
de Eliseo capit. 2. quod cum maledicē
pueris nomine Dei, egressi duo nīs de fa-
tu lacerauerunt quadraginta duos. Relp.
detur prima quod dictum Divi Thomā
telligitur de verbis exterioribus, illa enim
non sūnt pēnde causa sicut verba detrac-
tionis per quam proditū secrētū pēca-
tū alterius. Secundo intelligitur de ma-
ledictione, que fit mala intentione, illi
enim Deus non co modo exaudit, quo ju-
stas imprecations parentum ac factōrum.
Ad primum igitur argumenū tam re-
sponsum est. Et ad secundū respondebit,
glossa illa intelligitur de maledictione quā
creatura maledicitur, quatenus creatura
est Dei. Et ad postremū, quod concludit
maledictionē per modum imperii, pē-
rem esse detractionē.

Finis Libri quinti, de Iustitia & iure.